

HOF VAN BEROEP VAN GENT,

16 SEPTEMBER 1999

Inzake: Openbaar Ministerie, RH, KM

Tegen: MP

ten einde terecht te staan ter zake van : te Kortrijk op 21 februari 1998

In de omstandigheden genoemd in art. 444 van het Strafwetboek te hebben aangezet tot discriminatie, haat of geweld jegens en ten nadele van RH, wegens zijn ras, zijn huidskleur, zijn afkomst of zijn nationale of etnische afstamming, in casu door het openbaar toeroepen van onder meer de gezegdes: "*vuile Iranees, bende van Sadam, vuile drughandelaar*".

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, rechtsprekend in correctionele zaken, dd. 19 augustus 1998 op tegenspraak gewezen :

- *werd de dagvaarding als volgt aangevuld: "Bij inbreuk op art. 1 en strafbaar gesteld bij hetzelfde artikel van de Wet van 30.7.1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden in de omstandigheden genoemd in art. 444 van het Strafwetboek"*
- *werd de beklagde wegens de aangevulde tenlastelegging tot een hoofdgevangenisstraf van ZES MAANDEN, met gewoon uitstel gedurende een termijn van drie jaar, en een geldboete van HONDERDVIJFTIG FRANK, te verhogen met 1990 deciem, hetzij 30.000 frank of een vervangende gevangenisstraf van vijftien dagen, alsmede tot de kosten begroot op 385 frank,*
- *werd beklagde tevens verplicht een vergoeding van 1.000 frank te betalen voor het verloop van de strafprocedure en een solidariteitsbijdrage van tien frank, te verhogen met 1990 deciem, hetzij 2.000 frank bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden ;*
- *werd op burgerlijk gebied veroordeeld om te betalen aan de burgerlijke partij RH de som van 15.000 frank, meer de vergoedende rente vanaf 21.2.1998 tot en met 18.8.1998, meer de gerechtelijke rente vanaf 19.8.1998 tot de dag van betaling, meer de kosten, en werd de vordering van de burgerlijke partij KM afgewezen als ongegrond.*

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld

- tegen al de schikkingen, hem als beklagde betreffend;
- op 26 augustus 1998 door het Openbaar Ministerie

Gehoord in openbare terechtzitting in het Nederlands

- de beklagde in zijn middelen van verdediging,
- de burgerlijke partij RH in haar eis,
- de Advocaat-generaal, in zijn vordering,

Elk hoger beroep is tijdig en rechtsgeldig ingesteld, zo de principale als het incidentele.

1. Het Hof is ervan overtuigd dat de beklagde te Kortrijk RH luid de volgende woorden toeriep: "*Aah, het stinkt hier, stinkende Iranees*" en "*Vuile Iranees, bende van Sadam, vuile drughandelaar*". RH bleef ook bij

confrontatie met beklaagde zijn versie van de feiten staande houden (zie stuk 6 van het strafdossier) en zijn toen bijna 15 jaar oude zoon SH bevestigt de verklaring van zijn vader (zie stuk 4 van het strafdossier), SH legde volgens de verbalisante, die vertrouwd is met het verhoren van kinderen, een spontane verklaring af en hij stond niet onder enige druk van zijn ouders (zie stuk 18 van het strafdossier).

Overigens geeft beklaagde zelf toe dat hij de opmerking maakte dat het stonk in de straat en dat de geur afkomstig was van de riolen. Verder onderzoek toonde evenwel aan dat er op 21.2.1998 in de O.L.Vrouwstraat geen rioleringswerken uitgevoerd werden (zie stuk 28 van het strafdossier).

2. Terecht heeft de eerste rechter de tenlastelegging aangevuld met verwijzing naar de toepasselijke wet en wetsartikelen. Deze nader gepreciseerde tenlastelegging is ook voor het Hof bewezen gebleven. De bedoelde woorden werden evident in een openbare plaats uitgesproken, namelijk in de O.-L.-Vrouwstraat. Nu ze op een luide toon uitgesproken werden, konden ze zeker door derden gehoord worden. Overigens werden ze ook gehoord door SH en een onbekend gebleven voorbijganger. Ook burenen in de straat konden de gezegdes opvangen.

De wijze waarop beklaagde RH de woorden toeriep en de inhoud ervan konden naar het oordeel van het Hof zeker derden aanzetten tot gevoelens van discriminatie of haat ten aanzien van RH en dit omwille van diens vreemde afkomst. Beklaagde moet zich daar zeker van bewust geweest zijn en het is ook zijn bedoeling geweest dit te doen.

Wie de uitlatingen gehoord heeft (de onbekend gebleven voorbijganger, burenen) zal er zich zeker toe kunnen aangezet gevoeld hebben Iranezen te minachten. De uitgesproken woorden hadden meer dan de bedoeling enkel het individu RH te treffen, maar ze getuigden van een discriminerend opzet ten aanzien van het Iraanse volk: dit zou stinken en uit drughandelaars bestaan en het moet derhalve geminacht of gediscrimineerd worden.

Hierbij moet aangestipt worden dat aanzetting tot discriminatie om strafbaar te zijn in de zin van de Wet van 30.7.1981 niet de openbare wil vereist om een publiek of individu aan te zetten tot concrete, bepaalde of bepaalde daden (zie navolgbaar Cassatie nr. P 93.01.10 van 19.5.1993).

Uit wat voorafgaat blijkt dat er van enkelvoudige beledigingen, strafbaar gesteld bij art. 561-7° S.W.B. geen sprake is.

Wel pleegde beklaagde een inbreuk op artikel 1 van de Wet van 30.7.1981.

De feitelijke argumentatie van beklaagde in beroepsbesluiten omtrent de jarenlange burenruzie tussen beklaagde en RH kan voormelde visie van het Hof niet ontkrachten.

3. Aan beklaagde kan de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling niet toegestaan worden. Hij moet aan den lijve ondervinden dat zijn gedrag ontoelaatbaar was. Een correctionele veroordeling zal zijn professionele bezigheid zeker niet in het gedrang brengen. Nu beklaagde voorheen nog niet wegens identieke misdrijven gestraft werd, volstaat de minimum gevangenisstraf met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar als beteugeling van het door hem gepleegde misdrijf. Hem dient evenwel ook een effectieve geldboete in verhouding met zijn financiële draagkracht opgelegd te worden, zoals deze door de eerste rechter bepaald werd, nu deze pecuniaire sanctie het meest efficiënt middel is om beklaagde ervan te weerhouden in de toekomst nog een gelijkaardig racistisch gedrag te vertonen.
4. De passende beslissingen van de eerste rechter in verband met de solidariteitsbijdrage, de gerechtskosten, inbegrepen de vergoeding van 1.000 frank, en de rechtsvordering van de burgerlijke partij, moeten bevestigd worden.

Op deze gronden,

HET HOF,

rechtdoende op tegenspraak;

Gelet op de artikelen, aangehaald door de eerste rechter, evenals artikelen 190 en 211 van het Wetboek van Strafvordering en 24 van de Wet van 15.6.1935; al deze wetsbepalingen door de Voorzitter ter terechtzitting van heden aangeduid;

Ontvangt eik hoger beroep en erover beslissend in de mate dat het vonnis a quo bestreden werd:

Bevestigt het bestreden vonnis mits deze enkele wijziging dat de duur van de hoofdgevangenisstraf, waartoe MP veroordeeld werd thans herleid wordt van zes maanden tot EEN MAAND.

Verwijst beklaagde tot de kosten van hoger beroep, deze gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie begroot op 2.916 frank.